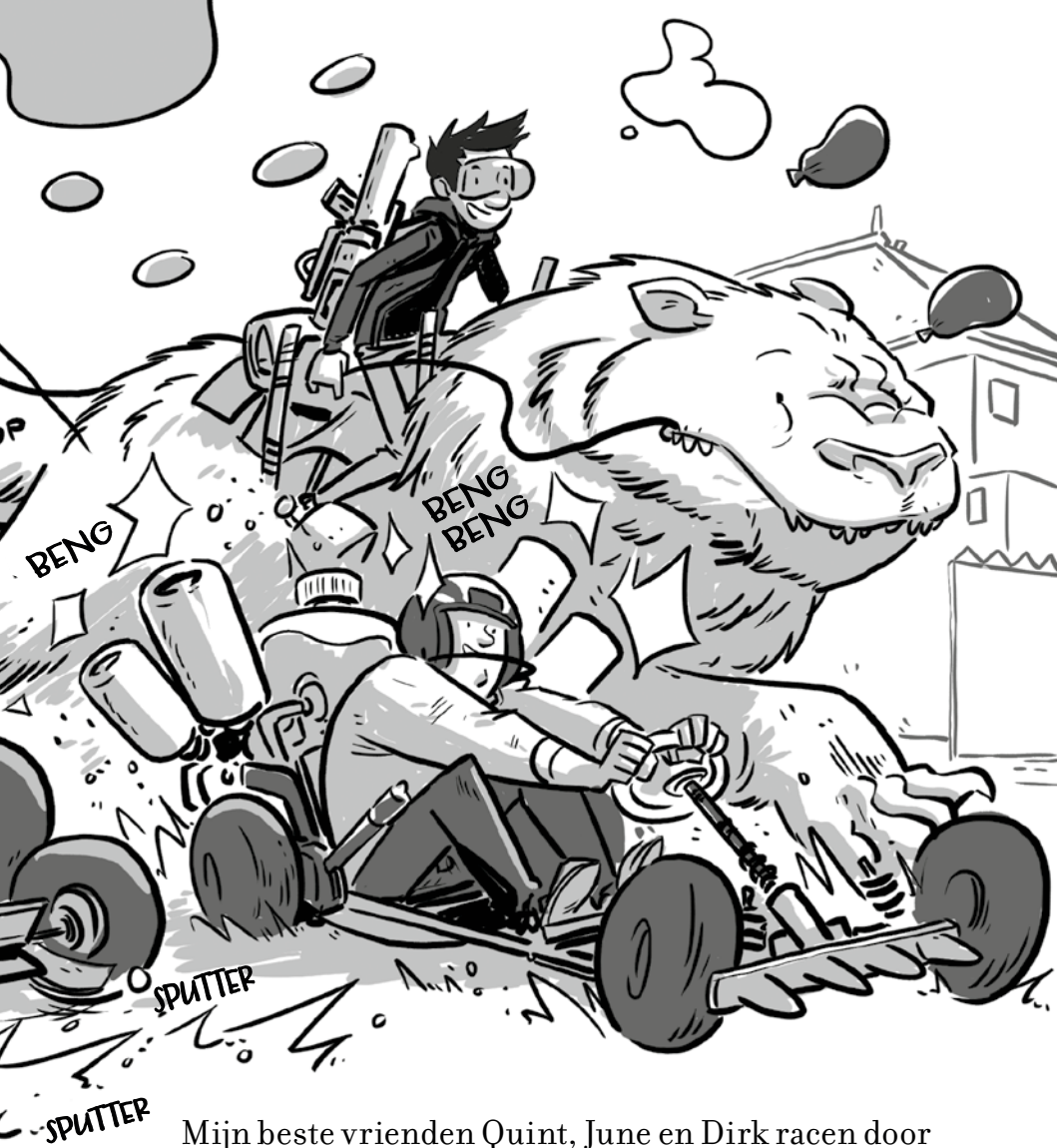

Hoofdstuk een

Wil je weten wat de meest extreme game *ever* is?
Dat kan ik je vertellen.
Het is *Super Mario Kart* voor het echie.
En dat zijn we nu aan het doen.

Mijn beste vrienden Quint, June en Dirk racen door de stad op post-apocalyptische voertuigen van de hoogste geweldigsheidsgraad: opgevoerde karts die wij BulderKarts noemen.

Dirk heeft de BulderKarts gebouwd, en Quint heeft ze volgestouwd met een gruwelijk gave gevechtsuitrusting: paintball-geweren, verdedigende knikker-

knoeiers, spijkerbanden, katapulten op gas – de hele rataplan.

Maar ik, Jack Sullivan? Ik heb geen BulderKart nodig, want ik race op mijn fantastische monsterhond Rover.

Er is een reden dat we levensecht *Super Mario Kart* spelen. Ik merkte dat mijn vrienden nogal weinig energie hadden en dat ze niet zoveel enthousiasme meer konden opbrengen. Ik bedoel, ik vond het moeilijk om nog verschil met de zombies te zien.

Dus ik was zo van: 'WE HEBBEN SENSATIE NODIG! En wat brengt meer sensatie dan een epische kartbaan aanleggen, met hindernissen,

gladde olievlekken en een tollende racebaan door het huis van die ene ouwe griezelbuurman?’

Dat is een van de voordelen van het leven na de Monster-apocalyps: dat je enorme *Mario Kart*-achtige racebanen door je stad kan aanleggen.

Op dit moment ligt June voorop en ik móét haar uitschakelen! Ze heeft al drie wedstrijden achter elkaar gewonnen! Ik ruk mijn T-shirtkanon uit Rovers zadeltas en...

Voltreffer! Junes kart snijdt de hoek af, tolt om zijn as en ramt dan de brandweerkazerne.

‘Speel niet met de koning!’ roep ik. Rover blaft triomfantelijk terwijl we haar inhalen. Maar dan werp ik een blik over mijn schouder en zie ik dat Junes BulderKart totaal in elkaar ligt.

O, man. Het is de bedoeling dat je wint, niet dat je je vrienden bewusteloos achterlaat! Ik weet aardig wat over vrienden omdat ik de béste vrienden heb, en één ding is zeker: ze vinden het niet leuk om gevloerd te worden.

Ik trek aan Rovers teugels en hij draait om. ‘June, alles goed?’ roep ik, maar dan...

KLABANG! De rugbybal stoot me zo uit Rovers zadel. Ik val op het gras. Verrassings-rugby-kruisboog-dreunen zijn het áller-ergst.

‘Jouw probleem is dat je te aardig bent, Jack,’ plaagt June. ‘Je mist mijn strijdlustige karakter.’

Ze wil net verder racen als er iets **KRANKZINNIGS** gebeurt.

En ik gebruik de term ‘**KRANKZINNIG**’ niet zomaar, want zo’n beetje alles wat er tijdens de Monster-apocalyps gebeurt valt wel in de categorie ‘krankzinnig’ of op z’n minst ‘knettergek’.

We horen een stem.

Een ménselijke stem.

Ik kan de woorden niet verstaan, maar de stem komt uit de brandweerkazerne. We hebben sinds het begin van de Monster-apocalyps núl andere mensen gezien of gehoord. Dus zoals ik al zei, ja, **KRANKZINNIG**.

June en ik haasten ons meteen naar de kazerne en drukken onze oren tegen de rode stalen deur.

We horen de stem weer.

June kijkt me met grote ogen aan. **JUIST: KRANKZINNIG én KNETTERGEK.**

Ik draai me met een ruk om en roep met mijn handen om mijn mond: ‘Quint, Dirk! Time-out!’

‘Dacht het niet, vriend!’ roept Quint als zijn BulderKart de hoek om stuift. ‘Daar trap ik niet meer in!’

'Geen list! Een echte time-out!' schreeuw ik.
'Écht echt!'

June zegt dat ik niet moet schreeuwen omdat we geen idee hebben wie er in de kazerne is. Goed punt. Ik scan mijn brein vlug op de mogelijkheden... en de resultaten zijn best gruwelijk.

Angstaanjagende Wasteland Marauders!

Quint en Dirk stoppen met piepende banden en springen uit hun BulderKarts. 'Wat is er aan de hand?' vraagt Dirk.

'Menselijke stemmen,' fluistert June. 'In de brandweerkazerne.'

'We hebben de kazerne nooit geïnspecteerd,' zegt Quint. 'Ik ben best benieuwd.'

'Natuurlijk ben je benieuwd!' zeg ik. 'We hebben in maanden geen enkele andere menselijke stem gehoord! We hebben mónsterstemmen gehoord, maar die zijn allemaal, eh, diep en monsterachtig. De enige menselijke stemmen die we gehoord hebben zijn die van onszélf.'

Plotseling ben ik met mijn hoofd heel ergens anders. Ik bedenk dat ik geen idee had dat mijn stem nasaal klinkt en of dat misschien kan verklaren waarom ik jarenlang zo moeilijk vrienden kon maken, want wie wil er nou vrienden zijn met die jongen met die stomme stem, maar als die nasaal is, waarom heeft niemand me dat dan eerder verteld, dan had ik eraan kunnen werken, misschien had ik zelfs een cool Australisch accent kunnen aanleren, misschien...

'Jack!' June brengt me met een ruk terug in het hier en nu. Ze maakt een duimgebaar naar de deur van de kazerne. Dirk pakt het handvat beet, trekt de deur open, en dan...

BRANDWEERZOMBIES!

'Kijk uit!' roept June. Een potige ondode brandweerman haalt uit naar Quint!

Quint rolt zich onmiddellijk op tot een bal en doet alsof hij dood is, zoals je moet doen als een beer je aanvalt. Gelukkig is Dirk er nog. Hij grijpt allebei de zombies bij hun enkels en met zijn belachelijke kracht...

We gaan snel de kazerne in voor de andere zombies hun afschuwelijke armen om ons heen kunnen slaan. Rover stormt achter ons aan. Hij heeft zich maar net naar binnen gewurmd als ik – *BENG!* – de deur dichtgooi.